

Irányelvek a gyógyító imádsághoz

Az ICCRS Elvi Bizottságának állásfoglalása

Tartalomjegyzék:

Ajánlás	2. oldal	4. A gyógyító szolgálat katolikus tapasztalatai kapcsán felmerült teológiai kihívások	26. oldal
Előszó	3. oldal		
Bevezetés	6. oldal		
I. Történelmi összefüggés:	8. oldal	III. Lelkipásztori kérdések és irányelvek	31. oldal
1. Társadalmi-kulturális irányzatok	8. oldal	1. Gyógyulás fajtái	31. oldal
2. Fejlődések a keresztény világban	10. oldal	2. A gyógyító ima összefüggései	34. oldal
II. Bibliai és teológiai összefüggések:	15. oldal	3. Irányelvek a gyógyító imákhoz	37. oldal
1. Ószövetség	15. oldal	4. Képzés	45. oldal
2. Újszövetség	17. oldal	5. Ajándékok és veszélyek	47. oldal
3. A gyógyítás teológiája	23. oldal		

**Kiadja a Magyar Katolikus Karizmatikus Megújulás
Nemzeti Szolgáló Bizottsága**
2008., kézirat gyanánt

Ajánlás

Örömmel ajánlom ezt a kis füzetet mindazoknak, akik mélyebben szeretnék elgondolkodni azon, hogy hol van a gyógyítás helye Jézus szolgálatában és a mai Egyház életében.

Ezeket az irányelveket nem csupán teológiai szemszögből fogalmazták meg, hanem olyan emberek összeállításában, akik aktívan részt vesznek a gyógyító szolgálatban. Ennél fogva teológiai és lelkipásztori meglátásokat is tartalmaznak. II. János Pál pápa gyakran buzdított új mozgalmakat és közösségeket, hogy növekedjenek egyházi érettségben. Az ICCRS-nek az a szándéka, hogy felkarolja II. János Pál pápa felhívását és segítse mindazokat, akik részt vesznek a gyógyítás oly fontos szolgálatában, hogy növekedjenek hitben és megértésben. Az ICCRS bátorítani és segíteni kívánja azokat, akik gyakorolják ezt a szolgálatot, hogy a Katolikus Egyház hivatalos tanításával egybehangzó, jó lelkipásztori gyakorlatot sajátítsanak el.

Sokan vettek részt ennek a füzetnek az elkészítésében. Szeretnék azonban személyes köszönetet mondani Rylko érsek úrnak, a Laikusok Pápai Tanácsa elnökének bátorításáért és segítő javaslataiért, az irányelvek elkészítésének különböző fázisaiban.

Reményeim szerint ez a füzet hasznos forrás lesz a karizmatikus megújulás vezetői számára, és mindenkinek, aki a gyógyító szolgálatban részt vesz az Egyházban.

Mrs. Michelle Moran
ICCRS elnöke
2007.Szeptember

Előszó

Az evangéliumokat olvasva könnyen észrevehetjük, hogy a gyógyítás egy fontos szolgálat Jézus életében. Akárhol volt Jézus, ott a test, az értelem, a lélek és a szív gyógyításai nyilvánultak meg. A gyógyítás szintén része az Egyház szolgálatának és küldetésének. Évszázadokon keresztül számos rend alakult azzal a célkitűzéssel, hogy tagjai betegeket ápoljanak és kórházakat, valamint orvosi központokat létesítsenek gyógyulásukra. Sok mélyen elkötelezett katolikus orvos, ápoló és egyéb egészségügyi szakember használta fel a Jézusba vetett hit által meglevenített veleszületett és tanult képességeit arra, hogy a betegségeket a gyógyulás érdekében megfelelően diagnosztizálja és kezelje. Minket szintén arra tanítottak gyermekkorunk óta, hogy bízzunk abban, hogy Isten meghallgatja az imáinkat és hogy imádkozzunk hozzá különösen a betegség, fájdalom, aggodalom és a félelem idejében. Minden évben több ezer zarándok megy Lourdes-ba és hasonló helyekre, hogy a betegek gyógyulásáért imádkozzanak. A gyógyulásért való imák századokon át a katolikus élet lényeges elemei voltak.

A Katolikus Karizmatikus Megújulás, amely egyike az Egyház a II. Vatikáni Zsinat nyomán termett gyümölcseinek, felbukkanásával jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy a gyógyító imák elfogadott gyakorlattá váltak sok ember életében és lelkiiségében. Az emberek egymás gyógyulásáért imádkoztak az imacsoportok összejövetele alatt. A nagy tömegeket vonzó konferenciák és lelkigyakorlatok gyakran áldoztak időt a programjuk részeként a gyógyító imákra. Sőt, sokan testi,

lelki, érzelmi és értelmi gyógyulásokat tapasztaltak, amikor valaki velük imádkozott.

Mindez öröme és hálaadásra ad okot, ugyanakkor szükségessé vált olyan megfelelő irányelveknek megfogalmazása, melyek által ezt a szolgálatot az egyetemes Egyház tanításai szerint tudjuk gyakorolni. A Hittani Kongregáció tette meg az első lépést akkor, amikor kiadta 2000 szeptemberében a „*Gyógyító ima használati útmutatója*”-t. Ezt követte egy Nemzetközi Vizsgáló Bizottság a gyógyító imádsághoz, amelyet 2001-ben szervezett a Laikusok Pápai Tanácsa és a Katolikus Karizmatikus Megújulás Nemzetközi Szolgálata, aminek a Vatikánban vannak irodái. A Bizottság egyik gyümölcse volt az a javaslat, hogy dolgozzanak ki gyakorlati irányelveket a gyógyító imádsághoz, melyek alapját a *Hittani Kongregáció Útmutatója* képezi. Ezeket, az irányelveket ezután kiosztanák az imacsoportok vezetőinek mindenhol a világon, hogy segítsék e szolgálat gyakorlatát és a vezetők képzését.

Az ICCRS Doktrinális Bizottságát ennek céljából alapították meg. Az irányelvek vázlatát Dr Mary Healy és Peter Hocken püspök úr állította össze, majd küldte ki 22 olyan elismert személynek, akiknek tapasztalatuk volt a gyógyító imádság szolgálatában a Katolikus Karizmatikus Megújuláson belül. Konstruktív megjegyzéseket kaptak Francis Martin atyától, Richard McAlear atyától, az O. M.I.-től, Robert Faricy atyától, S.J.-től, Benedict Herontól, O.S.B.-től, Dr Francis MacNutt-tól, dr. Bob Schuchts-tól, Francis Sullivan atyától és Linda Schubert-től. Az ICCRS nevében szeretnék őszinte köszönetet mondani mindazoknak, akik

elolvasták ezeket az irányelveket, és akik megjegyzéseket és javaslatokat nyújtottak be.

Különleges köszönet jár Henri Lemay-nak az előkészületekben való együttműködéséért.

Az itt bemutatásra kerülő irányelvek segítsenek mindenkit mélyebben megtapasztalni a bennünk élő életadó Isten jelenlétét. Legyenek ezek a sorok a megerősítés forrása, biztatva minket, hogy imádkozzunk mások gyógyulásáért minden helyzetben. Talán majd mi is, Mária példájaként merészen és bizalommal hirdetjük, hogy Jézus Krisztus az Úr. „Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal.” (2 Kor 13, 13)

Joseph Grech püspök úr
Sandhurst püspöke, Ausztrália
ICCRS tag

2007. január 25.
Szent Pál megtérésének ünnepén

Bevezetés

A gyógyító imádság irányelveinek megfogalmazását a „Szentlélek meglepetése”, a II. Vatikáni Zsinatot követő váratlan kegyelmi kiáradás tette szükségessé. Istennek ez a titokzatos tette, ami a Katolikus Karizmatikus Megújulásként vált ismertté, több millió keresztény életének megújulását idézte elő, valamint a karizmák és lelki ajándékok virágzását, melyet a korai egyház óta nem tapasztaltak. Bármilyen emberi tervezést leszámítva, a Szentlélekben való megújulás egy konkrét megvalósulása a Zsinat arra vonatkozó tanításának, hogy tulajdonítsunk megfelelő fontosságot az Egyház karizmatikus dimenziójának. Amint II. János Pál pápa a Zsinaton mondta: „az Egyház alkotó elemei között ismét felfedezte a karizmatikus dimenziót... Az Egyház karizmatikus dimenziójának gondviselészerű újrafelfedezéséből fakad, hogy a Zsinat előtt és után az egyházi mozgalmak és új közösségek növekedésének meglepő sorát tapasztaljuk.”¹ Különösen sokan tapasztalták meg életükben Jézus élő jelenlétét és erejét, akár testi vagy szellemi gyógyuláson keresztül.

Ugyanakkor a gyógyítás karizmáinak széleskörű elterjedése, valamint a különböző szolgálatok és gyakorlatok miatt szükségessé vált a megfontolt tisztánlátás, legfőképpen az egyházi lelkipásztorok részéről. Szent Pál tanácsa ma különösen időszerű: „A Lelket ki ne oltsátok! A prófétai beszédet meg ne vessétek! Mindent vizsgáljatok meg; ami jó, azt tartsátok meg!” (1Thessz 5, 19-21) Sok mindent tanultunk az

¹ II. János Pál: Az új közösségekhez és laikus mozgalmakhoz, 1998. május 30.

elmúlt 40 évben, de az Egyház szentségi élete által még tanultabbá kell válnunk a gyógyító karizmák megfelelő használatában és azok egységesítésében. 2000 szeptemberében egy fontos lépést tett a Hittani Kongregáció azzal, hogy kiadta az „*Útmutatók a gyógyító imádsághoz*” című dokumentumát. A következő évben, hogy folytassák az elmélkedést és párbeszédet a gyógyító imádságról, a Laikusok Pápai Tanácsa a Nemzetközi Katolikus Karizmatikus Megújulási Szolgálattal együttműködésben egy nemzetközi vizsgálóbizottságot hívott össze.² A vizsgálóbizottság a Vatikán képviselőit, teológusokat és gyógyító imában gyakorlott szakembereket hívott egybe a világ minden tájáról azért, hogy „bemutassák a hiteles gyógyító egyházi szolgálat jellemvonásait.”³ A vizsgálóbizottság gyümölcseinek egyikeként az ICCRS felajánlja ezeket az irányelveket Doktrinális Bizottságának együttműködésével (valamint a CDF jóváhagyásával), hogy segítségére legyen az Egyház teológiai és lelkipásztori irányelveinek alkalmazásában mindazoknak, akik részt vesznek a gyógyító ima szolgálatában és akik felelősek a lelkipásztori felügyeletért.

² Az eljárás a *Prayer for Healing: International Colloquium*-ban lett közzétéve. (Róma, ICCRS, 2003.)

³ Ld. Matteo Calisi *A gyógyító imádság* c. írásának bevezetésében 11.o.

I. A történelmi összefüggés

Miért is olyan sürgős téma a gyógyítás az Egyház számára a harmadik évezred elején? Az első rész néhány gondolatot nyújt az egészség és a gyógyítás korabeli fejleményeiről, hogy megkönnyítse az „idők jeleinek” felismerését.

1. Társadalmi-kulturális irányzatok

Először is, a világon nagyon fontos irányzatai vannak az egészségnek és az orvostudománynak. Ma jóval jelentősebb mint régen annak a felismerése, hogy összefüggés található a testi és szellemi-értelmi betegségek és a lelki működészavarok között. Az orvosok felismerik, hogy a testi megbetegedéseknek lehetnek pszichikai és lelki jellegű okai. Például a rákot okozhatják elrendezetlen sérelmek vagy a harag. Jelenleg, amíg sok orvos óvakodik attól, hogy képzetlen emberek beleavatkozzanak az ő területükbe, más helyeken azonban már az orvosok, pszichiáterek és lelkipásztorok együttműködnek a gyógyításban. Röviden, érdeklődés figyelhető meg a terápiák „holisztikus” megközelítése iránt, melyek élő egységnek tekintik az embert, ezt a csodálatos teremtményt, akinek az egészsége minden dimenziójának harmonikus együttműködésétől függ.

További szempontja a holisztikus gyógyászat iránti érdeklődésnek a megújult vonzalom az alternatív gyógymódokhoz, akár keleti, itthoni vagy egyéb fajtáról legyen szó. Sok ilyen alternatív kezelési módnak van vallási alkotóeleme, akár azért, mert az eredeti használata

a vallás gyakorlásának része volt, vagy egy jelkép miatt, aminek gyökerei a vallásos hithez kötődnek.

Korunk egy másik jelensége a növekvő különbség a gazdagabb országokban rendelkezésre álló orvosi felszerelések, szakképzettség és a szegényebb országok orvosi gondoskodásának hiánya között. Ez az egyenlőtlenség elmérgesíti azt a helyzetet, hogy a gyógyításnak egész más a formája a szegényebb és hátrányosabb helyzetű országokban és a tehetősebb országokban. A legszegényebb emberek életkörülményeik miatt, az orvosi ellátás hiánya miatt, a nem megfelelő táplálkozás miatt és gyakran a társadalmi keveredés miatt jobban szenvednek a gyakori betegségektől. Így arra készítetik a betegeket, hogy minden lehetséges módon segítséget keressenek. Gyakran ezek a módok vallásosak: pogány vagy ezoterikus, vagy a hagyományos népvallás módjai vagy új vallásoké, ahol a terapeután van a hangsúly, esetleg protestáns, pünkösdista vagy evangéliumi keresztény. A többi gazdagabb országban egyre többet foglalkoznak az egészséggel, miközben a jólét valójában nem vezetett nagyobb boldogsághoz, csak nagyobb bizonytalansághoz. Ebben a helyzetben egyre több ember keres pszichológiai segítséget, és nő a függőség a drogok és gyógyszerek miatt. Ez összefügg azokkal az új vallásokkal, melyeknek jellemzően terápiás elem van az üzenetükben.

Sőt, a tehetősebb országok elszegényedett alsó néprétege néha párhuzamba állítható a szegény országok népeinek helyzetével.

A 21. század kezdetét megbélyegezte a két világháború pusztítása, és az ezeket követő küzdelmek. Ez a helyzet súlyos problémákat eredményezett: millió

otthonatlan és árva problémáját. Ezek a körülmények melegágyat nyújtanak a bűnözésnek, a szexuális zavarnak, a drogvisszaéléseknek és terrorizmusnak, minden olyan dolognak, ami súlyosbítja az emberi szenvedést, fokozatosan gyengíti az emberi egészséget és jólétet, és ami sebezhetőbbé tesz a betegségekkel szemben. Az attitűdök és gyakorlatok, amelyeket II. János Pál a „halál kultúrájának” nevezett, amelyek az abortuszt, az embriók orvosi céllal történő felhasználását, az eutanáziát hirdetik (*Evangelium Vitae* 58-65) szembeállítanak minket az Istentől elidegenedett modern társadalom betegségével.

A múlt század katasztrófáin felül a nyugati országok erkölcsi értékcsökkenéséhez társult a válások széleskörű terjedése és a csonka családok számának megsokszorozódása. A társadalom kifícamodása, amit ezek a jelenségek idéztek elő magas szintű személyes sebezethez vezet, amelyben az emberek már nem ismerik az apai szeretetet és soha nem tapasztalták a családi biztonságot. A gyógyítás szolgálatában közreműködők egyik megdöbbentő élménye, hogy mennyire mélyek a gyógyulásra váró sebek sok emberben, akik külsőleg egészségesnek és normálisnak tűnnek, de belül mély fájdalmakat élnek át.

2. Fejlődés a keresztény világban

Ahogy az elmúlt századokban fejlődést tapasztalhatunk az egészséget és gyógyítást érintő attitűdök és praktikák területén, úgy a keresztény világban is megfigyelhető a fejlődés, ami jelentősen hozzájárult a gyógyítás szolgálata iránti érdeklődés megnövekedéséhez.

A 19. század végi Németországban és Svájcban gyógyító úttörők kezdték meg működésüket. Az Egyesült Államokban az „isteni gyógyítók” első protestáns úttörői az 1880-as években léptek fel. A gyógyítás szolgálata az anglikán közösségben a 20. század elején jelent meg hivatalos bátorításra. De a gyógyításnak az Úr tanítványainak adott parancsaként és a Szentlélek egyik lelki adományaként való értelmezése a pünkösdi mozgalomtól származik 20. század első évtizedétől kezdve.

A Katolikus Egyházban sok tényező járult ahhoz, hogy megjelenjen az isteni gyógyítás megkülönböztető szolgálata, a betegek szolgálatának hagyományos gyakorlatán felül. A közrejátszó tényezők bibliai-teológiai, liturgikus, lelki és pasztorális jellegűek. Amíg a gyógyítás szolgálatának megújulásához a Vatikáni Zsinat hozta meg a kulcsdöntéseket, erre nem lett volna képes, ha nem előzik meg a bibliai tanulmányok, a liturgia és teológia különböző megújulási áramlatai. Ezek közül a legfontosabbak a bibliai tanulmányok voltak. A bibliai tanulmányok nem csupán Krisztus nyilvános működése során gyakorolt gyógyító csodáira hívták fel újra a figyelmet, hanem a „megváltás” megértését azzal az új felismeréssel gazdagították, hogy az emberi személy és társadalom felszabadítását jelenti a gonosz és a bűn minden hatásától – személyes, társadalmi és kozmikus szinten.

A Zsinaton két döntés bírt óriási hatással a gyógyítás szolgálatára. Az első volt az a Suenens bíboros által befolyásolt döntés, amely arról szólt, hogy az Egyház konstitúciójához adjanak hozzá karizmákról szóló tanítást.. Az ezt eredményező bekezdés a *Lumen*

Gentium-ban azt állapítja meg, hogy az Úr folyamatosan önti karizmáit, rendes és rendkívüli karizmákat, a hívekre az Egyház javára, amiket örömmel kell fogadnunk (12. bekezdés) A második döntés az volt, hogy az utolsó kenetet nem kell megőrizni kizárólagosan az élet végső pillanataira, ez a gyógyulás szentsége, amit betegek kenetének nevezünk. (*Sacrosanctum Concilium*, 73)

A Zsinattól származó új teológia a szentségekről további megfogalmazást kapott a *Katolikus Egyház Katekizmusában*, ami a „gyógyulás szentségeinek” osztályába sorolja mind a kiengesztelődés szentségét (amit korábban a bűnbánat szentségének neveztek), mind pedig a betegek kenetét. Ugyanitt az Istennel és az Egyházzal történő kiengesztelődésnek felismerik a gyógyító dimenzióját, valamint a fizikai gyógyulás lehetőségét a betegek kenete által (KEK 1520).

Ugyanakkor a gyógyító szolgálat megjelenése a Katolikus Egyházban a Szentlélek előre nem látható gyümölcse volt a karizmatikus megújulásban. Ez a folyamat nem emberi szándékból ered. A gyógyulás a Katolikus Karizmatikus Megújulásban a Szentlélek egyik karizmájaként áradt ki ebben a megújulási folyamatban. Eredetileg a gyógyulás azon kegyelmek egyike volt, amelyért a karizmatikus összejöveteleken és csoportokban imádkoztak. Ráadásul a kiengesztelődés szentsége a megújulás szempontjából megnyitotta a belső gyógyulás lehetőségét. De idővel speciális gyógyító szolgálatok fejlődtek ki, néhány jelentős nemzetközi hatással kísérve. Ahogy a gyógyító szolgálók tanúságtételei mutatják a római vizsgálóbizottságban 2001-ben, ezek a nők és férfiak megpróbáltatások és

hibák árán tanulták meg ezt a szolgálatot, nem pedig megfelelő képzés útján.

A gyógyító szolgálat kihatása nagyobbak mutatkozik Afrikában, Ázsiában és Latin-Amerikában mint Európában és Észak-Amerikában. Nemcsak azért, mert gyakran nagyobb reménytelenség uralkodik ott, de nagyobb a hit is Isten természetfeletti beavatkozásában. Sok fejlődő országban a gyógyító missziók és szolgálatok hatalmas tömegeket vonzanak, és sok más vallású is gyógyulást nyer. Ezekben a helyzetekben a gyógyító szolgálat evangéliumi lehetősége világosabb kifejezést nyer.

Mindamellet az elmúlt években az afrikai kontinensen, ahol a legtöbb háború, súlyos szenvedések és nyomor dúlt, a szabadulásra és gyógyulásra hangsúlyt fektető vallásos csoportok jelentős számmal jelentek meg. Ezeknek a mozgalmaknak erős varázsa van, nemcsak az emberek előrehaladott szükségletei miatt, hanem azért is, mert a gyógyítás mindig is feltűnő jelensége volt az afrikai vallásoknak. Ebben a helyzetben sok idősebb keresztény misszió is látja a gyógyító szolgálat szükségét a hívek között, nehogy elveszítsék őket az új másként gondolkodó csoportok miatt.

Mindezek a fent kiemelt tényezők - társadalmi-kulturális, teológiai és lelki – együttesen mutatják be az Egyház gyógyító szolgálatának fontosságát napjainkban. Valóban, mutatják az igényt arra, hogy a gyógyító szolgálat rendszeres és normális dimenziója legyen az Egyház küldetésének és lelkipásztori szolgálatának. Az okosan pasztorált gyógyító szolgálat alkalmassá tenné az Egyházat, hogy felhasználva az Úr által rábízott kegyelmeket, válaszoljon az emberi társadalom és

személy minden szinten jelentkező mély igényére, hogy meggyógyuljon. Ez a fejlődés újra megjeleníthetné az Egyházban a gyógyítás és szabadítás szolgálatait, melyek a korai századokban is jelen voltak, jóllehet más formában.

II. Bibliai és teológiai összefüggések

Bár néhány a fent bemutatott fejlemények közül mély aggodalmat kelthet bennünk, mások hálára adnak okot Isten irgalmáért, melyet új módon árasztott ki ránk válaszolva korunk szükségleteire.⁴ Ugyanakkor ezek a folyamatok kihívást jelentenek az Egyháznak, hogy újraértékelje a gyógyítás szerepét a megváltás tervében és hogy megújult módon használja fel az Írás és a szent hagyomány adatait. Az evangélium fényében olvasva az idők jeleit (ld. *Gaudium et Spes* 1) az magába kell hogy foglaljon egy átfogó teológiai reflexiót a gyógyításról és annak helyéről a keresztény életben.

1. Az Ószövetség

Az Ószövetségben, amíg Isten népe a szenvedéssel küszködik, addig az Úr közben felfedi a lényeges összefüggést a bűn, a betegség és a megváltás között. „Izrael népe átéli, hogy a betegség titokzatos módon összefügg a bűnnel és a rosszal.” (KEK 1502) Isten szándékával ellentétben, a testi szenvedés egyike annak rossznak, mely a bűn következményeként kínozza az embert. A betegség Istennek olyan megfélemlítő büntetése, mely különösen a szövetségében hűtlen népét sújtja.⁵

A bűnnek és bűnhődésnek egyetemes dimenziója van, mert minden ember szövetséges félként kapcsolatban áll Istennel. Az Ószövetség felismeri, hogy kapcsolat található a betegségek és az egyéni bűnök között. A

⁴ Ld a megérintő tanúságtételeket a *Prayer for Healing*-ben 255-297.o.

⁵ MTörv 28,21-35

Zsoltárokból a beteg ember gyógyulásért folyamodó könyörgése gyakran összehasonlítható a bűnök meggyónásával⁶. Ugyanakkor a becsületes ember szenvedő alakja a Zsoltárok könyvében, valamint Jób könyve megmutatja, hogy nem minden betegség tudható be a személyes bűn következményeként.

A betegség megtapasztalása az Ószövetségben alkalmat ad arra, hogy odaforduljanak Istenhez, bízva a könyörületében és a gyógyításában (Zsolt 6, 38, 39, 41, 88, 102; Iz 38, 1-20). Valóban Isten jellemének elengedhetetlen vonása a szenvedők iránti irgalma, még akkor is, ha a szenvedés a bűnért kapott büntetésnek tekinthető. Bár egyéni gyógyulásokról igen ritkán számol be az Ószövetség⁷, a Zsoltárok könyve mégis gyakran tanúskodik Isten gyógyításairól azok iránt, akik reménnyel kiáltottak fel Hozzá (Zsolt 6, 41, 107; vö. Kiv 15, 26, Sir 38, 9).

A betegségek és fogyatékoságok meggyógyításai szembevető jelei az eljövendő messiási kornak, amit a próféták hirdettek, amikor a halál legyőzetik (Iz 35: 5-6, 61, 1-3, 65, 19-20). A szenvedés természetfeletti célját jeleníti meg Iz 53, melyben a bűnök jóvátétele következik be egy ártatlan, az emberiséget képviselő ember helyettünk való szenvedésén keresztül.

⁶ Vö: Zsolt 32, 3-5; 38, 2-18; 39,8-12; 107, 17, ld. Még Szám 12, 9-10; 2Kron 26,16-21.

⁷ A száreptai özvegy fia 1Kir 17, 17-24; sunámi özvegy fia 2Kir 4, 18-37; Námán 2Kir 5, 1-14, Hiszkija Iz 38, 1-20; Tóbit Tob 11, 11-14.

2. Az Újszövetség

Az Újszövetségben a gyógyítás Jézus nyilvános működésének lényeges dimenziójaként jelenik meg, mely összefügg az evangélium hirdetésével.⁸ Sőt, az Evangéliumok Jézus tetteit a tanítás és a gyógyítás szempontjából foglalják össze: „Jézus ezután bejárta Galileát, tanított a zsinagógáikban, hirdette az ország örömhírét és meggyógyított minden betegséget és bajt a népek között” (Mt 4, 23; vö. 9, 35; Lk 9, 11) Jézus egy orvossal azonosította magát (Mt 9, 12) és a küldetését azzal, hogy megmenteni, meggyógyítani jött az elveszetteket (Lk 19, 10; vö. Jn 3, 17, 12, 47)⁹. A korai apostoli beszédek, ahogy azokat az Apostolok cselekedete feljegyezte, kihangsúlyozzák Jézus gyógyító munkáját: „Ő jót tett, és meggyógyította mindazokat, akiket az ördög a hatalmába kerített, mert Isten vele volt” (Apcsel 10, 38, vö. Apcsel 2, 22). „Nincs még egy annyira bevésődött szimbólum Jézusról a keresztény hagyományban, mint Jézus a csodatévő orvos.”¹⁰

Az Újszövetség gyakran utal a gyógyításra és az ördögűzésre, az egyéb természetfeletti tettekre mint „jel és csoda”¹¹. Ez két szempontból vizsgálható meg. Az első az, hogy a gyógyítások „jelek”, mert feltárják Jézus öntudatát és messiási küldetését. Rámutatnak Jézus isteni erejére, a szenvedő emberiség iránti szeretetére és

⁸ Ld. A. Vanhoye: *Prayer for Healing* 35.o.

⁹ A *sozein* görög kifejezés a megmenteni és gyógyítani igét is magába foglalja. Van még a gyógyítani kifejezésre két általánosan használt ige az Újszövetségben: *iasthai* (gyógyítani, kúrálni) és a *therapeuein* (kezelní, gondozni, gyógyítani)

¹⁰ Ld: Tamburrino püspök a *Prayer for Healing* 123. o.

¹¹ Mt 24, 24; Mk 13, 22; Jn 4, 48; ApCsel 4, 30; Róm 15, 12; 2Kor 2,12; 2Tessz 2,9; Zsid 2,4.

könyörületére, illetve arra, hogy mindenfajta rossz felett győzedelmeskedik. Ezek a jelek tanúskodnak örömhírének igazságáról. Így a gyógyítás nem más, mint Jézus királyságának szemmel látható megnyilvánulása (Lk 7, 20-23), mely a jelen valóságává válik Jézusban, noha ez még teljes mértékben megvalósítandó. „Az Úr és a Tizenkettő által véghezvitt gyógyító csodákban Isten kinyilvánítja hatalmát a világ felett. Lényegileg jelek ezek, amelyek magára Istenre mutatnak és arra szolgálnak, hogy az embert Isten felé indítsák el”¹².

A második szempont az, hogy a gyógyítások „csodák”, mert lenyűgözést, csodálkozást, dicsőítést és hálát váltanak ki.¹³ Az Evangéliumokban világosan látható, hogy a gyógyítás nem vége valaminek; hanem a 10 leprás példáját megfigyelve érezhető, hogy a gyógyítás csak akkor válik befejezetté, amikor fogékonyá válnak a Jézussal való kapcsolatra, melyben felismerik, hogy ki is Ő (Lk 17, 11-19, Mk 10, 52).

Egyes esetekben Jézus maga kezdeményezi a gyógyítást, habár a legtöbbször betegek, barátai vagy ismerősei kérésére gyógyít. Van, amikor pusztá szava hoz gyógyulást; máskor meg a nyálhoz és sárhoz hasonló szimbolikus jeleket és gyógy módokat használ¹⁴. Az Úr könyörülettel várja a betegeket és bajban levőket, akik Hozzá jönnek, bárhol is van (Mt 14, 14). Ahogy a *Gyógyító ima használati útmutatója* megjegyzi: „Az Úr szívesen fogadja a kéréseket, és az Evangéliumok még

¹² Joseph Ratzinger (XVI. Benedek pápa) *A názáreti Jézus* (Vatikán, Libreria Editrice Vaticana, 2007), 176.

¹³ Mk 5,19-20; 7, 37; Lk 13, 13; 17,18-43; 19,37-39.

¹⁴ Mt 9, 29; 20, 34; Mk 6, 5; 7, 33; Lk 13, 13; Jn 9, 6; ld. még amikor az apostolok olajat használnak Mk 6, 13; Lk 10, 34.

utalást sem tesznek ezeknek a kéréseknek az elutasítására.”¹⁵ Jézus egyetlen kérése inkább a hit, mely lehetővé teszi a gyógyulást megerősödve a Benne való bizalomban (Mt 9, 28; Mk 2, 5; Lk 5, 20; Jn 4, 48). Ellenben a hitetlenség meggátolja gyógyító erejét (Mk 6, 5-6).

Ahogy az evangéliumok leírják, láthatjuk, hogy Jézus előszeretettel gyógyított szombaton, nem azért, hogy provokálja a vallási tekintélyeket, hanem azért, hogy rámutasson az új teremtésre, amely által az emberiség életének teljessége helyre lett állítva úgy, ahogyan azt Isten a kezdetektől szánta¹⁶. Úgy nézett a betegségekre, mint a bűn következményére és a Sátán emberek feletti hatalmára, amitől megszabadítani jött minket. (Mt 12, 22; Lk 13, 16; Jn 5, 14). Ezért az Evangélium gyakran említi meg a gyógyításai mellett a démonokkal sanyargatott emberek megszabadítását, anélkül, hogy különbséget tenne a kettő között.¹⁷

Az Úr gyógyító és megszabadító munkája előjele a megváltásnak, mely testi szenvedése árán történik meg. Máté megjegyzi, hogy „odahoztak hozzá sok ördögtől megszállottat. Kiűzte szavával a lelkeket, azokat pedig, akiknek valami bajuk volt, meggyógyította”, kifejezetten összekapcsolja ezt a messiási tevékenységet a szenvedéssel, amit az Úr Szolgájának kell elviselnie. „Mindezt azért, hogy így beteljesedjék, amit Izajás próféta mondott: Ő a mi gyengeségeinket magára vette, és betegségeinket hordozta” (Mt 8, 16-17).

¹⁵ *Útmutató, I, 2 (Prayer for Healing, p. 310)*

¹⁶ Megjegyzés: mindegyik gyógyítás, amit Jézus maga akart véghezvinni, szombaton történt.

¹⁷

A testi betegségek a különböző lelki bajokat szimbolizálják, melyek az elesett emberiséget sújtják; ilyen a lelki vakság, a lelki süketség vagy a lelki bénaság. Vagyis a testi gyógyulás külső jele a belső meggyógyulásának, mely a bűnök bocsánatával következik be (Mk 2, 1-12; Jn 5, 14). Annak ellenére, hogy a megváltás és a testi egészség nem teljesen köthető össze, mégis valamivel több az összeköttetés, mint a bűn és a betegség között (vö. Jn 9, 3). Az ember testi-lelki teljes meggyógyulása (üdvözülés) csak a test feltámadásakor következik be az utolsó napon (Rom 8, 18-23; 2Kor 4, 16-18). Addig az Egyház idején a mennyország rejtve marad. Hiba azt feltételezni, hogy Isten akarata az, hogy meggyógyítson minden betegséget és bajt az életben. Jézus nem csak azt tanítja a követőinek, hogy meggyógyítsák a betegeket, hanem, hogy „meg is látogassák” őket (Mt 25, 36). Ám az is előfordul, hogy az apostolok gyógyító karizmái ellenére is megmarad a betegség (Gal 4, 13; Fil 2, 26-27; 2Tim 4, 20)

Jézus megbízásából az apostolok folytatják a küldetését, így Jézus újra megerősíti a kapcsolatot a gyógyítás és az evangélium hirdetése között. Hatalmat adott a tizenkettőnek „a tisztátalan lelkek felett, hogy kiűzzék azokat, és meggyógyítsanak minden betegséget és minden bajt” (Mt 10, 1) és megparancsolta nekik: „Menjetek és hirdessétek: 'Elközelgett a mennyek országa!' Gyógyítsatok betegeket, támasszatok föl halottakat, tisztítsatok meg leprásokat, üzzetek ki ördögöket!” (Mt 10, 7-8). Megismétli a feladatot, amikor szétküldi a hetvenkettőt: „Gyógyítsatok meg az ott lévő betegeket, és mondjátok nekik: 'Elközelgett hozzátok az

Isten országa!’”(Lk 10, 9-10). Feltámadása után bővíti a gyógyítás megbízatását, felsorolja a velejáró jeleket: „a betegekre teszik kezüket, és azok meggyógyulnak” (Mk 16, 18). Az *Útmutató* megjegyzi, hogy ezt a gyógyító hatalmat „a hittérítésben való összefüggéssel kaptuk, nem a saját felmagasztalásunkra, hanem, hogy megerősítsen a küldetésben”¹⁸.

Lukács feljegyezte azt a számos apostoli gyógyítást, melyekben Jézus szavai teljesedtek be (Apcsel 2, 43; 3, 1-8; 5, 12); csatlakoztak ehhez más tanítványok is, mint például István (Apcsel 6, 8) és Fülöp (Apcsel 8, 6-7) is. Ezekben a természetfeletti tettekben maga Isten tett tanúságot (Zsid 2, 3-4), hogy megerősítse az üzenet erejét és, hogy bebizonyítsa a hallgatóknak ennek az igazát (Apcsel 4, 29-30; 8, 6; 14, 3; Róm 15,18-19). Pál egyes csodatetteket az „apostoli mivolt jeleiként tart számon (2Kor 12, 12). Egyes helyzetekben az apostolok igyekeznek tisztázni, hogy a feltámadt Jézus az, aki gyógyít, nem pedig ők; ők csak eszközök ehhez (Apcsel 3, 12; 14, 8-18)

A Korintusiakhoz írt első levélben Szent Pál bepillantást nyújt a korai Egyház gyógyításaiba. Elmondja, hogy a gyógyítások adománya egy különleges karizma, melyet a Szentlélek egyes embereknek adott (1Kor 12, 9; 12, 28; 12, 30). A gyógyítás adományát megkapni nyilvánvalóan egy hatalmas ajándék, mellyel az imán keresztül meggyógyulhatnak mások, esetleg ezt a gyógyítást még szimbolikus gesztus is kíséri¹⁹. Jakab levele olyan különböző helyzeteket említ, melyekben a betegek fölötti imádságot az Egyház presbiterei végzik,

¹⁸ *Útmutató, I, 3 (Prayer for Healing, p. 312)*

¹⁹ *Útmutató, I, 2 (Prayer for Healing, p. 313)*

ugyanakkor a szerző megjegyzi, hogy a betegekért való imádság hatékonysága minden keresztény részéről való: „Beteg valaki köztetek? Hívassa az egyház presbitereit, azok imádkozzanak fölötte, és kenjék meg őt olajjal az Úr nevében. A hitből való imádság megszabadítja/meggyógyítja (sôzein) a beteget, és az Úr megkönnyebbíti őt, ha pedig bűnökben van, bocsánatot nyer. Valljátok meg tehát egymásnak bűneiteket, és imádkozzatok egymásért, hogy meggyógyuljatok/megszabaduljatok (sôzein), mert sokat megtehet az igaz ember állhatatos könyörgése” (Jak 5, 14-16). Az *Útmutató* még megemlíti: „a 'megszabadítja' és a 'megkönnyebbíti' ige nem sugallja egyedülállóan vagy kizárólagosan a testi gyógyulás tettét, de bizonyos mértékben magába foglalja azt.”²⁰ Mindkét idézet (a Korintusiakhoz írt első levél és Jakab levele) világosan kifejezi a gyógyítás lényegileg ingyenes voltát, amely Isten szabad elhatározásából fakad, valamint kifejezi a gyógyítás egyházi vonatkozását, amely a Szentlélek hatalmának megnyilvánulásából fakad az Egyházon keresztül, megjelenítve Krisztus misztériumát a különböző szolgálatokban.²¹

Mialatt annyit beszélünk a gyógyításról, az Újszövetség még nagy bölcsességgel fejtegeti a szenvedés teológiáját, melynek gyökerei visszavezethetők az Ószövetségre. Krisztus szavára alapozva láthatjuk, hogy mindenfajta megpróbáltatásnak és a bajnak felbecsülhetetlen értéke van Krisztus húsvéti misztériumában való részvételként (Fil 3, 10; 1Pét 4, 13). Ezek mind a személyes megszentelődést készítik elő az

²⁰ *Útmutató, I, 2 (Prayer for Healing, p. 313)*

²¹ Ld. M. Calisi In: *Prayer for Healing* 12.o.

egyén örök dicsőségére (Róm 5, 3 ; 2Kor 4, 17; 2Tessz 1, 4-5), illetve titokzatos kegyelemforrás egymás számára is. (2Kor 1, 6; 4, 10-12). A szenvedés transzcendens rendeltetéséből adódóan még örvendezni is tudunk a szenvedésben: „Most pedig örömet szenvedek értetek, és kiegészítem testemben azt, ami hiányzik Krisztus szenvedéseiből, testének, az egyháznak javára” (Kol 1, 24; vö. 1Pét 5, 9). Itt a szenvedés általánosan az apostoli munkák vagy az üldöztetések következményére vonatkozik, de az Egyház ezt mindig is kiterjesztette a testi betegségekre, fogyatékosságokra, valamint a legkülönbözőbb bajokra is.

3. A gyógyítás teológiája

XVI. Benedek pápa a Názáreti Jézus c. könyvében leírja: „A gyógyulás lényeges eleme az apostoli küldetésnek és általában a keresztény hitnek.” Azt is mondhatjuk, hogy a kereszténység „egy terápiás-vallás, a gyógyulás vallása. Ha mélyen megértjük ezt, kifejezi a megváltás teljes tartalmát.”²² A Krisztusban való megváltás az emberiség legmélyebb sebének végső begyógyítása: a bűneink sebe és következménye eltávolít Istentől. Viszont a teljes gyógyulás nem más, mint a bűnök bocsánata és az Istennel való kapcsolat helyreállítása. „Bárki, aki embereket szeretne meggyógyítani, annak látnia kell a maga teljességében, és tudnia kell, hogy a végső gyógyulás csakis Isten szeretetében lehetséges.”²³

A Szentlélek erejében a feltámadt Jézus továbbra is megjeleníti az Egyházban a gyógyító tetteket és a

²² *A názáreti Jézus*, 176-

²³ *Ibid.*, 177.

megváltást, melyet a földi élete alatt is megvalósított. A Katekizmus azt tanítja, hogy ahogyan Jézus megérintette és meggyógyította a betegeket a földi szolgálata alatt, „úgy a szentségekben Krisztus továbbra is megérint bennünket, hogy meggyógyítson” (1504). Az Egyház „hisz Krisztusnak, a lélek és a test orvosának éltető jelenlétében. E jelenlét elsősorban a szentségeken keresztül hat, egészen sajátos módon az Eucharisztia által, a kenyér által, mely örök életet ad, s melynek a testi gyógyulással való kapcsolatát Szent Pál hangsúlyozza” (1509). Ezért van az, amint Monléon püspöke is rámutat, hogy „a Katolikus Karizmatikus Megújulás mindig tudatosan törekedett szentségi kereteken belül imádkozni a betegségekért. A gyógyító imák, és a szentségek közötti összefüggés főként a növekvő hitből fakad, mellyel a katolikusok igyekeznek a a Szentlélek által belülről fölfedezett karizmákat a szentségi életbe integrálni.”²⁴ Jézus gyógyító erejével való találkozás szentségi összefüggésben tekintve, ahogy már sok karizmatikus megújulásban megtapasztalták, elősegíti a szentségi hit megújulását, egy mélyebb tudatosságot, hogy a feltámadott Jézus jelen van és működik a szentségekben, hogy megossza éltető erejét.

A katolikus tanítások az Igéről és a szentségekről teológiai kifejezéseket nyújtanak annak a bibliai bizonyosságnak, amely Krisztus uralmának eljövételére és annak látható jeleire vonatkozik. A Katolikus Egyház Katekizmusának megújult teológiájában az igehirdetés

²⁴ *Prayerfor Healing*, 207.o. A püspök azt is megjegyzi, hogi „a katolikus imacsoportok és közösségek nem azonosítják magukat a Katolikus Egyházon kívül ismeretes gyógyító csoportokkal, ahol a szentségi dimenzió kevésbé jelentős” (208. o.)

mindig megelőzi a szentségek kiszolgáltatását. Minden szentség a hitnek a szentsége, amelynek jelentését Isten ígéje tartalmazza. Ahogyan a liturgia felelőssége, hogy a szentség-kiszolgáltatást igehirdetés előzze meg, úgy nagyon lényeges, hogy minden nyilvános gyógyító szolgálatot szintén megelőzzön az igehirdetés és magyarázat. Az Igén keresztül hirdetjük Jézus Krisztust, az igazi gyógyítót, és a megváltás teljességét, mint minden gyógyulás jelentését.

Ahol a gyógyító szolgálat a liturgián kívül történik, megértve az Úr gyógyító munkáját, szintén szakramentális. Ezzel azt állítjuk, hogy minden szolgálatunk az Egyház korában történik, amikor Krisztus megváltó tette jelenvalóvá válik észrevehető jelekkel a Szentlélek erején keresztül, míg mi még mindig várunk az üdvösség teljességére a test feltámadásában (KEK, 176). Az Egyház maga a valódi szentség (jel és eszköz), melyen keresztül a Szentlélek megosztja Jézus gyógyító kegyelmét (KEK, 1111). A szentségi jelleg gondoskodik minden gyógyító szolgálat megfelelő megértéséről.

Ahogy minden szentség a jelenben aktualizálja Jézus tetteit, és így előkészíti eljövendő Országának beteljesülését, úgy minden gyógyulás Jézus kereszthalálában és feltámadásában aratott győzelmének egyszer s mindenkorra jeleként tudható be, amit jelenvalóvá tesz itt és most, a teljes gyógyulás és az eljövendő Ország örök dicsőségének ígéreteként.

4. A gyógyító szolgálat katolikus tapasztalatai kapcsán felmerült teológiai kihívások

A Katolikus Karizmatikus Megújulásban az ősi gyógyító ima-kincs újra-felfedezése precíz párhuzamok nélküli volt az Egyház modern történelmében. Ezért szükségszerűen új kérdések merültek fel mind a szolgálatot gyakorlók számára, mind pedig az egyházi tekintély számára, akinek feladata az Egyház életének rendben tartása. Ebben a helyzetben ésszerűtlen dolog lenne elvárni az összes probléma és nehézség azonnali tisztázását és megoldását. A katolikus híveknek ennek ellenére tiszteletben kell tartaniuk az egyházi tekintélyt és az előjárók döntéseit az engedelmesség lelkületével kell fogadniuk. Ugyanakkor készek megosztani aggodalmaikat és a gyakorlat során tapasztalt nehézségeiket. (vö. *Az Egyház Törvénykönyve* 212. kánon)

Ez a rész érinti a teológia és a gyakorlat főbb területeit, amelyeken a Szentlélek váratlan munkája visszaállítani készítette a gyógyítás szolgálatát az Egyházban és ez kihívást jelent sok megszokott viselkedés- és gondolkodásmód számára.

A szenvedés helye

Az első szembetűnő terület a szenvedés helyének meghatározása a keresztény életben. A katolikus lelkiiség - ahogyan azt sok szent élete példázza -, mindig úgy értelmezte, hogy a Krisztus-követés szenvedéssel jár. Jézus szavai: „Aki nem veszi fel keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám” - mélyen megjelölték a katolikus lelkiismeretet. II. János Pál nyomatékosá tette,

hogy Jézus szenvedése megszentelte az emberi szenvedést és lehetővé tette, hogy együtt szenvedjünk az Úrral a megváltásért. (*Salvific Doloris*, 19)

Ennek a lelkiségnek a következménye volt az a felfogás, hogy minden kereszténynek el kell fogadnia hittel az élet szenvedéseit. Bár a betegek gyakran keresték a gyógyulást az imában és a szentek zarándokhelyein, az Egyház hivatalos gyakorlatában mégsem válaszolt erre a gyógyítással. Isten gyógyító kegyelmének megtapasztalása a karizmatikus megújulásban és az ebből bőségesen áradó isteni irgalom felveti azt a kérdést, hogy mi keresztények, akik hiszünk Jézus győzelmében, hogyan reagálunk a betegségre, a csapásokra és a gonosz minden megnyilvánulására. Kihívás, hogy megtisztuljunk a gonosszal szemben minden passzivitásunktól. Amikor a gyógyulás nem valósul meg, a szenvedés pozitív elfogadása legyen a hitünknek egy aktív alapállása és ne csupán passzív beletörődés. Ellentétben azzal az általános benyomással, hogy a szenvedés nem egyeztethető össze az örömmel, azok, akik hittel elfogadják a szenvedést, a Lélek mély örömét tapasztalhatják meg.

A gonosz lelkek munkája

A Katolikus Karizmatikus Megújulás tagjainak tapasztalata, hogy a Szentlélek jelenlétének tudatosabb felismerése gyakran együtt jár a gonosz lelkek jelenlétének egyre növekvő tudatosításával. Bár ez aligha új felfedezés, hiszen az Egyház mindig is tisztában volt a Sátán munkájával (például, XIII. Leó imája Szent

Mihályhoz)²⁵, ennek ellenére sok karizmatikus katolikus úgy tapasztalja, hogy az Egyház sok tagja nem veszi elég komolyan a Sátán működését. Kevés prédikációt hallunk erről, és nagyon keveset tanítanak erről a szemináriumokban; rendkívül kevés egyházmegyének van ördögűzője²⁶. Ebben a helyzetben a karizmatikus megújulásban sok katolikusnak nincs szilárd képzése, akik ezért sebezhetőek a fundamentalista tanításokkal szemben, amik a teremtett és természetes dolgok hátrányára hangsúlyozzák az Isten és a Sátán munkáját.²⁷ Hogyan képezhetjük a katolikusokat arra, hogy legyenek tisztában a gonosz lelkek befolyásával anélkül, hogy félelmet keltenénk vagy túlzott figyelmet hívnánk fel rájuk?

A gyógyítás karizmáinak megkülönböztetése

A gyógyító ima és -szolgálat megtapasztalása a Katolikus Karizmatikus Magújulásban felhívta a figyelmet arra, hogy megkülönböztessük a gyógyítás

²⁵ A rövid változata ennek az imának: "Szent Mihály arkangyal, védelmezz minket a küzdelemben, a Sátán gonosz kísértései ellen légy oltalmunk. Esedezve kérünk, parancsoljon neki az Isten. Te pedig, mennyei seregek vezére, a Sátánt és a többi gonosz szellemet, akik a lelkek vesztiére körüljárnak a világban, Isten erejével taszítsd vissza a kárhozat helyére. Amen."

²⁶ Ennek a témának a bővebb kifejtését ld. Gabriel Amorth atya: *An Exorcist Tells His Story* (Egy ördögűző története) és *An Exorcist: More Stories* (Egy ördögűző még több története), kiadva Ignatius Press (San Francisco, 1990 és 1992.)

²⁷ A Malines Dokumentum 4. rész segítséget nyújt ebben a témában: Léon Joseph Suenens bíboros, *Renexal and the Powers of Darkness* (A megújulás és a sötét hatalmasságok) (Ann Arbor: Servant / London: Darton, Longman & Todd, 1983)

speciális ajándékait, amelyeket az Egyház bizonyos tagjai kapnak a közösség javára (1Kor 12, 7-9) és a Szentlélek erejében másokért mondott gyógyító imát, amelyet minden keresztény felajánlhat. A különbséget Szent Pál költői kérdése érzékelteti, amelyet az 1Kor 12 végén tesz föl: „Valamennyien rendelkeznek csodatevő hatalommal és gyógyító erővel?” (1Kor 12,30)²⁸ Ez világosan érzékelteti, hogy bár minden keresztény a gyógyítás eszköze lehet, csak bizonyos személyek kapják meg a gyógyítás karizmáját.²⁹ A Katekizmus szintén megjegyzi, hogy a gyógyítás különleges adományát kapják egyes személyek (1508).

Itt fontos megjegyeznünk, hogy minden karizmát meg kell vizsgálni Krisztus Testében és ez a hierarchikus hatalom felelőssége. Ha valakinek úgy tűnik, megadatott a gyógyítás karizmája, és azt nyilvánosan szeretné használni a helyi plébánián vagy közösségben, akkor az esetet legjobb, ha a helyi Ordinárius veti vizsgálat alá.³⁰ A gyógyítás karizmájának rendszeres gyakorlata a helyi plébániákon és imacsoportokban a vezetőképességük által lesz megítélve a helyi Ordinárius felügyelete alatt. Sok püspök számára azonban egész új jelenség a gyógyítás karizmája, és ebben az esetben meg kell osztani egymással az Egyházban a tapasztalat és a bölcsesség különböző szintjeit. Van arra mód, hogy az

²⁸ Megjegyzés: Pál mindkét szót többes számban használja: „gyógyítások karizmái” in 1Kor 12,9, 28, 30.

²⁹ Érsek, már bíboros Bertone megjegyzi ezt a pontot a kollégiumi munkájában.

³⁰ Libero Gerosa atya javaslata, hogy a kánonjogban meghatározott eljárás szerint járjanak el (1172. kánon), hogy a papnak joga legyen ördögűzésre (jámბorság, tudás, okosság és kiegyensúlyozott élet, valamint a betegek töretlen szeretete.) *Prayer for Healing*, 173. o.

Egyház gyógyító szolgálói nagyobb felelősséggel legyenek az egyházi előjárók felé, rendszeres jelentéseket küldve munkájukról és megvitatva a felmerülő eseteket?

Gyógyítás és evangelizáció

Sok tanulmány, amely a gyógyítás helyét vizsgálja Jézus életében hangsúlyozza a kapcsolatot az Ő tanítása (az örömhír hirdetése) és tettei, gyógyításai és egyéb csodái között. Amint az *Útmutató* megjegyzi, ezek a gyógyítások „alátámasztják az evangéliumi hirdetés erejét.”³¹ Fontos, hogy szem előtt tartsuk az Albert Vanhoye által kiemelt gondolatot: „Jézus gyógyításai nem csupán hatalmi tettek voltak, hanem és mindenek előtt a szerető irgalom kifejezései voltak és éppen ezért még bensőségesebb kapcsolatban állnak Isten Országával.”³² Ez a gondolat kiegészítheti és korrigálhatja a néha túlhangsúlyozott „hatalom-evangelizációt”, ami Isten mindenhatóságának természetfölötti megnyilvánulásaira építő hithirdetést jelent.

Jézus szolgálatának ez a fajta értelmezése kérdéseket vet fel az evangelizációt gyakorló keresztények számára. Amíg az elmúlt években világszerte törekedtek II. János Pál nyomán az Egyház felfrissítésére az „újra-evangelizáció” által, viszonylag kevés figyelmet szenteltek a gyógyítás szolgálatára az evangélium hirdetésében. Sőt, néhány figyelemreméltó

³¹ *Instruction I, 1 (Prayer for Healing)* 308. o.)

³² Vanhoye „Healings in the life of Jesus and the Early Church (Gyógyítások Jézus és az ősegyház életében)

kivételtől eltekintve, a Katolikus Karizmatikus Megújulásban a gyógyítás szolgálata legtöbbször az Egyház tagjai felé irányult és nem kifelé. A bibliai tanúságtétel hangsúlyozza az evangélium hirdetésének fontosságát a hitetlenek számára oly nagy hittel, amit jelek és csodák kísérek (ld. Mk 16,20)³³. Hogyan tudjuk visszaállítani az igehirdetés és a gyógyítás helyes egységét a katolikus evangelizációban?

III. Lelkipásztori kérdések és irányelvek

1. Gyógyulás fajtái

Amíg különböző gyógyítási fajták léteznek, addig fontos meglátni a köztük levő összefüggést. Dr Philippe Madre szintén ezt nyomatékosítja: „mindig az egész ember az, teljes egységében, aki részesül a gyógyító kegyelemben, és nem csak egy része, legyen az testi, értelmi vagy lelki gyógyulás.”³⁴ Amíg nem húzhatunk konkrét vonalat a betegségtől a bűnig (ld. Jn 9, 2), addig számos olyan eset van, ahol a betegség formája (testi vagy értelmi) a bűnökben gyökerezik és Isten akaratának való ellenállásból fakad. Ezért a gyógyító szolgálatnak mindig szükséges figyelembe vennie a betegség okainak számos lehetőségét, és a megkülönböztető képességnek kell segítenie a szolgálat és a lelkipásztori gondoskodás helyénvaló formájának az eldöntésében.

A gyógyulásnak a karizmatikus megújulásban rendszeresen megtapasztalt és a *Prayer for Healing*-ben leírt formái:

³³ Ld. Jean Pliya megjegyzéseit, In: *Prayer for Healing*, 258. o

³⁴ *Prayer for Healing*, 231. o.

- Testi gyógyulás: testi betegségekből és fogyatékokból való meggyógyulás.³⁵
- Értelmi gyógyulás: az emberi értelem sebeinek begyógyulása az érzelmi sebeket is beleértve.³⁶
- Lelki gyógyulás: ez a bűnökből való meggyógyulást jelenti, ami helyreállítja az egyén kapcsolatát Istennel (Cantalamesa atya)³⁷.

Ördögűzés és megszabadítás. A Katolikus Karizmatikus Megújulás fontos különbséget lát e két dolog között. „Az ördögűzés arra szolgál, hogy kiűzze a gonosz lelkeket vagy megszabadítson a gonosz lelkek befolyásától, mégpedig annak a lelki hatalomnak erejével, amit Jézus bízott Egyházára” (KEK 1673). Mivel az ördögűzés az Egyháznak adott lelki hatalom gyakorlása, ezért csak az Egyház által erre felhatalmazott személyek végezhetik. (CIC, can. 1172). Ellenben a megszabadító ima Istenhez irányul, kérve Őt, hogy szabadítson meg valakit a gonosz lelkek befolyásától. Az Úr Imájában arra kérjük az Atyát, hogy szabadítson meg bennünket a gonosztól. Úgy értelmezhetjük, hogy felhatalmaz minket arra, hogy imádkozzunk azok megszabadításáért, akikről úgy tűnik, hogy a gonosz lélek befolyása alatt vannak. Ezek az irányelvek nem foglalkoznak közvetlenül ördögűzést és megszabadítást

³⁵ Ld. Sr. Brieger McKenna In: *Prayer for Healing*, 226-230. o.

³⁶ „A pszichológiai gyógyulás a kiengesztelődés kegyelmét irányítja a az ember három kapcsolati szintjére: az Istennel való kapcsolatba, a felebaráttal való kapcsolatba és önmagunkkal való kapcsolatba”.

Philippe Madre In: *Prayer for Healing*, p. 233. o..

³⁷ *Prayer for Healing*, 219. o. Cantalamessa atya a „lelki gyógyulás” alatt „belső gyógyulást” is ért.

érintő kérdésekkel, mert azok gyakran a gyógyító imától távol álló témákat és kérdéseket érintenek.

A gyógyító ima néhány új formája - annak ellenére, hogy további tanulmányozást, tisztánlátást és lelkipásztori felügyeletet igényel és a *Prayer for Healing* nem foglalkozik velük kiemelten -, megtalálható néhány karizmatikus csoportban és néhány széles körben elismert könyv tanácsolja is ezek használatát:

- Emlékezet gyógyítása: ahogyan már említettük, ezt a fogalmat II János Pál pápa hangsúlyozta tanításában a Jubileumi Év kapcsán.³⁸ „Ez a megtisztulás segít megszabadítani a személyes és közösségi lelkiismeretet minden olyan nehezteléstől és erőszaktól, ami a múltban bekövetkezett hibákból fakad.”³⁹ Ennek a fogalomnak az a jelentősége, hogy kiterjeszti a gyógyító szolgálat erejét a személyes sebeken túl a múlt gonoszságai miatt szenvedő embercsoportok és közösségek sebei felé is.⁴⁰
- Generációk közötti gyógyulás: a gyógyulásnak az a formája, mely olyan sebek és rendellenességek gyógyítására vonatkozik, melyeket az elődök adtak tovább. Néha ezt a családfa gyógyulásának hívják.⁴¹

³⁸ II. János Pál, *Incarnationis Mysterium*, (1998), 11.

³⁹ Nemzetközi Teológiai Bizottság, *Emlékezet és kiengesztelődés* (2000), Bevezetés

⁴⁰ Grech püspök úgy írja le a sebek gyógyulásának ezt a formáját, mint a Tazmániából származó fegyenctelepek esetét. Ld. In *Prayer for Healing* 291. o.

⁴¹ Megemlíti az imának ezt a formáját Jean Pliya In *Prayer for Healing* 262. o.

- A föld gyógyulása: egyre tudatosabb összefüggés van az emberi bűn és a között a rossz között, ami a földet sújtja (szárazság, szennyezettség, árvíz, fajok kipusztulása...). Ennek az észrevétele összhangban áll a mai ökológiai ismereteinkkel.⁴² Az imák és a fentieket okozó bűnök megbánása elősegítik a föld megszabadulását ezekből a bajokból.

2. A gyógyító ima összefüggései

Ahogy a gyógyító szolgálat gyakorlata fejlődött az elmúlt négy évtizedben a Katolikus Karizmatikus Megújulásban, különböző formák alakultak ki és különböző összefüggésben gyakorolták azt. Ez a változatosság vet fényt az Újszövetség szóhasználatára: a „gyógyítások ajándékainak” a többes számú használatára (1Kor 12, 9, 28, 30). A formák aszerint is változtak, hogy a gyógyító imát egy olyan személy vezette-e, akiről tudjuk, hogy gyógyító karizmával rendelkezik, vagy más megszokott vezető és tag a karizmatikus csoporton belül⁴³. A továbbiakban megpróbáljuk osztályozni ezeket a módszereket és összefüggéseket.

Liturgiai összefüggések

- Liturgiák a betegek kenetének kiszolgáltatásához (egyházmegyei vagy esperesi a püspök által, plébániai a pap által). Ez azért különösen jelentős, mert a betegek kenete egy gyógyító szentség.⁴⁴

⁴² Ez a tárgy különösen is kapcsolódik a vérontás témaköréhez: ld. Káin és Ábel (Ter 4, 10-11) vö. Iz 24,1-6; Jer 14,1-7; Oz 4,1-3.

⁴³ Ld. In *Prayer for Healing* 206-7. o. (Monléon püspöke)

⁴⁴ ld *Katekizmus* 1421

- Gyógyító mise néven hirdetett szentmisék, ahol liturgikus imával esetleg áldozás után vagy Szentmise végén kézrátétellel imádkoznak a betegekért.⁴⁵
- Igeliturgiát követően kézrátétellel imádkoznak a betegekért, és esetleg még szentelt olajjal is megkenik őket (ez nem a szentség kiszolgáltatása). Ilyenkor egy vagy több ember imádkozik kézrátétellel a beteg fölött.
- Az Oltáriszentség kitételekor is imádkozhatunk a betegekért⁴⁶. Ez különböző formában is megvalósulhat; például Briega McKenna nővér ezt leírja a *Prayer for Healing* c. könyvben.⁴⁷
- Liturgiai szolgálat után nem a gyógyításba besorolható gyógyító ima: szentmise végén, Vecsernye után, az Oltáriszentségi áldást követően.
- Gyógyító ima, pontosabban a belső gyógyulásért való ima a kiengesztelődés szentségének keretén belül.⁴⁸ Ez egy módja annak, amikor a gyóntató „vezeti a bűnbánót a gyógyulás és a teljes érettség felé”.⁴⁹

⁴⁵ ld *Katekizmus* 1509, *Prayer for Healing* 273 (T. Villalba) 290. o. (Grech püspök)

⁴⁶ Ld. In *Prayer for Healing* 264. o. (J. Pliya) 270. o. (Jacobs)

⁴⁷ „Az Oltáriszentség méltó módon ki volt helyezve, majd dicsőítés után Kevin atya körbevitte és mindenkit megáldott vele, miközben én imádkoztam a mikrofonba a szükségleteiért.”

⁴⁸ Ld. In *Prayer for Healing* 292. o.

⁴⁹ *Katekizmus* 1466.

Azok a gyógyító imák, melyek az előbb leírtakban, liturgiai összefüggésben történnek meg, megkülönböztetendők a tulajdonképpeni liturgiai gyógyító imáktól, melyekre a Fegyelmi szabályok *Útmutatójában* utalnak (2-4. cikkely). A tulajdonképpeni liturgiai gyógyító imákat a *Rituale Romanum*ban előírt szertartások szerint mondják és „az Egyház nevében felajánlják az erre felhatalmazott emberek, olyan gesztusokkal, melyeket az egyházi tekintélyek jóváhagytak” (CIC, kán. 834.2). A tulajdonképpeni liturgiai gyógyító imákat, gyógyító szolgálatokat csak a megyéspüspök engedélyével tarthatják meg.

Nem liturgiai összefüggések

- A gyógyító szolgálat különleges összejövetelei: a nem liturgiai szolgálatokat úgy hirdetik, mint a gyógyító imádság összejöveteleit, ezeket általában olyan emberek vezetik, akik elismert gyógyító karizmával rendelkeznek (gyakran papok vagy szerzetesek).
- Olyan ima összejövetelek, ahol van alkalom azokért imádkozni, akiknek különlegesen szükségük van rá. Ebbe természetesen beletartoznak azok, akiknek gyógyulásra van szükségük, akár fizikai vagy belső (szabályos helyzetekben karizmatikus imaösszejövetelek alatt). Ezek nem kimondottan gyógyító összejövetelek, de ahol néhány gyógyító ima megtörténik.
- Azonnali reakció szükséges, amikor keresztények betegekkel találkoznak, akárhol is legyenek,

imádkozzanak a gyógyulásért, akár kézrátétellel is.

- Nagy tömeget vonzó összejövetel: ezek gyakran szabad ég alatt történnek meg trópusi éghajlaton, vagy nagy kongresszusi központokban vagy csarnokokban mérsékeltebb éghajlaton. Ezek közül sokan evangelizációs célzatúak. Néhányan kézrátételt alkalmaznak vagy kis csoportokkal dolgoznak együtt. Mások nem alkalmaznak kézrátételt, közösen imádkoznak egyszerre a tömegért vagy egyes betegségek gyógyulásáért (néha összekapcsolva az „ismeret szavával”).

3. Irányelvek a gyógyító imákhoz

Akik megadják magukat a Szentlélek bőséges kiáradása előtt és karizmákat kapnak, nagy szolgálatára vannak a közösségnek (Vö. 1Kor 12, 7), ha tiszteletben tartják az egyházi rendet. A II. Vatikáni Zsinat kétoldalú elvet tanít, mely a Bibliában gyökerezik, mégpedig, hogy „ezeknek, a karizmáknak az elfogadásával a hívőknek joga és kötelessége használni ezeket az Egyházban és a világban... a Szentlélek szabadságában aki „ott fúj, ahol akar” (Jn 3, 8). Ennek a laikus közösségben kell történnie nagy egységben a testvérekkel, különösen a lelkipásztorral, akinek feladata a karizma megítélése és a helyes használat felügyelete...” (*Apostolicam Actuositatem*, 3) Végezetül a most következő irányelvek bemutatják az *Instruction on Prayer for Healing* Fegyelmi Szabályait, azért, hogy segítsünk alkalmazni ezeket különleges lelkipásztori helyzetekben. Mindezeket

azokkal az elvekkel egyetemben mutatjuk be, amit már a II. részben ismertettünk.

A Liturgiával és a Szentségekkel való egyesülés

A Szentségek, különösen az Eucharisztia, olyan kiváltságok, melyekben Krisztus megosztja gyógyító erejét, s melyeken keresztül titokzatosan jelen vannak a földi élete alatt véghezvitt tettei az Egyházban. Ahol a liturgián kívül zajlanak a gyógyító imák, ott meg kell fogalmaznunk a gyógyító szolgálatunk gyakorlatának teológiai és szentségi értelmezését, melyeket már leírtunk (II, 3).

Azokon a gyógyító imaalkalmakon, melyek liturgiai környezetben zajlanak (melyet már fent megemlítettünk) biztosítani kell, hogy a Szentmise és az Oltáriszentség megkapják a méltó helyet és ne váljanak eszközzé az imaalkalom sikerességét illetően. Inkább tiszteletüket fejezzék ki ezek iránt, mely a hívők számára kapcsolatot jelent Krisztussal.⁵⁰ Az *Instruction* 7. cikkelye a fenti visszaélésekre utal és nem a gyógyító karizmák használatának megtiltására.

Azok, akik gyógyító ima gyülekezeteket szerveznek liturgián kívül, vigyázniuk kell arra, hogy elkerüljék az összetévesztést ún. liturgián belüli használattal (5.2 cikkely), hogy ezzel elkerüljék a liturgiai ünneplések lemásolását vagy utánzását.⁵¹ A 1.cikkely azt tanácsolja, de nem követeli meg, hogy abban az esetben, ha a találkozó templomban vagy egyéb megszentelt helyen zajlanak, az imákat előre kirendelt vezetők vezessék. Ahogy már korábban

⁵⁰ *Instruction*, I, 5 (*Prayer for Healing* 316. o.)

⁵¹ Ld Bertone bíboros In: *Prayer for Healing* 29. o

rámutatott az *Instruction*, a Szentlélek nem korlátozza a gyógyító karizmákat a résztvevők társadalmi helyzetétől függően (I, 5).

Legyen bár a gyógyító szolgálat liturgia alatt, vagy azon kívül, fontos, hogy hirdessék ott Isten Igéjét (lásd II. részben). Ahol Isten Igéjét hirdetik, ott elkerülhető minden olyan gyógyító gyakorlat, amely befelé fordul és Isten dolgainak önző felhasználásának veszélyével jár, aminek semmi köze Isten Országához.

A gyógyító imaszolgálat vezetése

Azok, akik gyógyító imát ajánlanak fel, a reményteli hit lelkével kell imádkozniuk, hogy Isten csodáit idézzék elő (Vö. Mt 8: 10), ugyanakkor teljes egészében az Ő kezeibe kell lerakniuk az ima eredményességét. Ha nem történik szemmel látható gyógyulás, nem szabad a beteget hitetlenséggel vádolni, mintha bele tudnánk látni Isten vagy a lélek mélységeibe. Inkább bátorítani kell a szenvedőt, hogy kitartson az imában és bízson Istenben, akár gyógyulást kap tőle a jövőben, akár a szenvedés elviseléséhez kegyelmet.

Mikor észrevehető változás történik, helyénvaló a bölcs megfontoltságot gyakorolni, és mellette örömmel és hálaadással fogadni azt, ahogy mindez Jézus földi élete alatt is történt: „a tanítványok egész csoportja elkezdte örvendezve, hangosan dicsérni Istent a sok csodaért, amelyet láttak”(Lk 19: 37). Az útmutatás, mely szerint „azok, akik gyógyító szolgálatot vezetnek, törekedjenek fenntartani a békés ima légkörét a gyülekezetben” (*Útmutató*, 9.cikkely), nem azt jelenti, hogy megakadályozza az örömteli dicsőítést. Inkább azért van, hogy megérthessük a korai parancsot

”bármiféle színjátékkal, tettetéssel, feltűnés-keltéssel szemben” (5.3 cikkely). Ahogy Szent Pál utasított: „minden tisztességesen és rendben történjék” (1Kor 14, 40). A figyelem nem a gyógyulásra irányul, legkevésbé pedig az imát vezető személyre, hanem az isteni Gyógyítóra, akire a gyógyulás jele is mutat. A karizmatikus megújulás akkor helyez helyes hangsúlyt a gyógyításra, ha abban Isten együttérző szeretetének jelét hangsúlyozza és nem a csodát, „amelynek orvosilag megmagyarázhatatlan és hitvédelmi szempontból megkérdőjelezhetetlen vonását emeli ki.”⁵²

Akik az evangéliumot hirdetik hivatottak a gyógyítás fontosságának felismerésére, s hasonlóan, azok, akik gyógyító szolgálatot gyakorolnak, mindig evangelizációs összefüggésben kell látniuk azt. Fontos, hogy a gyógyítás soha nem elszigetelt, nem személyes eseményként következik be, hanem a kegyelem kiterjedésével megtérésként érinti meg az embereket életük folyamán⁵³. Azok, akik gyógyító imaszolgálatot gyakorolnak, arra törekedjenek, hogy hogyan vezethetnék a befogadót (különösen hitetlen embert) a gyógyítás teljessége felé, melyben a hit és keresztség által megtér Jézushoz.

A vezetőknek oda kell figyelniük arra, hogy Jézus hirdetését tartsák mindig a középpontban, és elkerüljék technikákra és eszközökre történő túlzott odafigyelést, amelyek nélkülözik a hitet és az imát. Mindig Isten nagylelkűségén kellene lennie a hangsúlynak, hisz Ő cselekszik akkor és úgy, ahogyan akarja és ezt a gyógyítást vezető előre nem láthatja.

⁵² Monléon püspöke In *Prayer for Healing* 206. o.

⁵³ Ibid. , 209. o.

A gyógyító karizmák használata

Ahogy már megemlítettük, a Szentlélek különleges és egyéni karizmákkal ruház fel embereket a gyógyítás céljából. Az *Instruction* nyomatékosítja, hogy a karizmákat nem társadalmi rang vagy osztály alapján kapunk, legyen a hívő pap, az imacsoport vezetője, vagy világi személy.⁵⁴ A Lélek inkább „akarata szerint osztja szét ajándékait... különleges kegyelmeket áraszt szét minden társadalmi osztályban élő ember között” (*Lumen Gentium*, 12).

A gyógyító karizma sohasem kezelhető tulajdonként vagy eszközként a személyes figyelem megnyerésére. Azok, akiket Isten megajándékozott a gyógyítás karizmájával, teljesen az Úr szolgálatára kell rendelniük az Egyház épülésére és az egyházi tekintélyekkel szembeni engedelmesség lelkével kell gyakorolniuk, mivel „azok döntenek a hiteles és megfelelő használatáról (a szokatlan ajándékoknak), akiket az Egyház erre kinevezett.” (*Lumen Gentium*, 12). Nekik szintén mindig törekedniük kell az alázatra, és a személyes megszentelődésre, illetve keresniük kell azt, hogy hogyan irányítsák a figyelmet magukról Jézusra, minden gyógyulás forrására.

Bár a különleges gyógyító karizmákat csak egyes személyek kapták meg, ez nem jelenti azt, hogy más papoknak és laikusoknak el kellene bátortalanodniuk a másokért való imában. Ám szükség van a tanításukra és képzésükre, hogy „át ne hágják kompetenciájukat” és hogy meg tudják állapítani, hogy mikor kell tapasztaltabb szolgálókhoz irányítaniuk egyes eseteket.

⁵⁴ *Instruction*, I, 5 (*Prayer for Healing* 316-317. o.)

Amíg ezek az irányelvek különösen a gyógyító kegyelmek gyakorlatára vonatkoznak, meg kell jegyeznünk, hogy más karizmát is gyakorolnak a gyógyítások alatt, különösképpen ilyenek a „szavak ajándékai”: a prófécia, bölcsesség szava és ismeret szava. Ezek a legfontosabb karizmák közé tartoznak, melyek a gyógyító szolgálattal kapcsolatban állnak, de gyakran kevésbé vitatottak, mint a szellemek megkülönböztetése.

Szellemek megkülönböztetése

Szent Pál ezt a karizmát a „szellemek megismerésének” karizmájaként említi meg (1Kor 12, 10), és azt sejteti, hogy ez az ajándék arra való, hogy különbséget tegyünk a lelki folyamatok gyökerét illetően, hogy Istentől, emberi okokból vagy gonosz lelkektől erednek-e. A karizma helyes használata megköveteli, hogy a használójának jól formált lelkiismerete legyen, amely a hit és az Egyház tanítása alapján ítélt.

A megkülönböztető képességre általában véve szükség van a gyógyító szolgálat gyakorlatában. Mint minden szolgálatban a szavakat, benyomásokat alá kell vetni a hitletétemény és a józan gyakorlati ész próbájának. „A lelket ki ne oltsátok! A prófétai beszédet meg ne vessétek! Mindent vizsgáljatok meg, ami jó, azt tartsátok meg!” (1Tessz 5, 19-21). A „szellemek megítélésének” különleges karizmája hasznos segítséget nyújt a megkülönböztetés közben az által, hogy rávilágít azokra a hatásokra, melyek az emberben működnek.

A gyógyító imádság szemszögéből nézve a megkülönböztetés eltér az egyházi vezetőség részéről fakadó megkülönböztetéstől. Az egyházi tekintélyek

megkülönböztető képessége tágabb feladata az egész lelkipásztori vezetésnek azért, hogy így szilárd alapot biztosítsanak a gyógyítás ajándékainak bölcs gyakorlatára.

Az „Ismeret szava”

Az „Ismeret szavára” a gyógyító misék és egyéb helyzetek alatt kínálkozik lehetőség, és gyakran fontos szerepet játszik a gyógyító szolgálatban. Van, amikor egyes embereknek szól, de van, amikor egy embercsoportnak („Vannak közöttünk olyan emberek, akik..”). Az ilyen szavak képesek előcsalogatni az emberből a hitet és megnyitni a szívet a csodára, amit Isten készül véghezvinni benne. Lehetnek olyan pillanatok, amikor ezek a szavak a beteg személy állapotát kiváltó okokra mutatnak rá, vagy lehetnek ezek mélyebb imaéletre való buzdítások, vagy Isten jövőbeli szándékára utalhatnak egy emberrel kapcsolatban. Az „Ismeret szava” gyakran használ biblia hasonlatokat és képeket, mely több helyet enged a befogadó válaszában.

Az „Ismeret szavait” szeretettel és tisztelettel kell felkínálni, és szabad válaszadásra kell lehetőséget adni a címzett személynek. Nem szabad ezeket a szavakat tévedhetetlennek tekinteni, sem ráerőszakolni a szenvedő egyénre, ha ezek a szavak nem vetnek fényt a címzett problémáira. Amikor mindezt egyéni szolgálatok alatt gyakorolják, érdemes párokban lenni, azért, hogy egyeztethessék imában a megfelelő „szót” az imapartnerrel.

A Szentlélekben való megnyugvás

Sok ember olyan gyógyító kegyelmekről számol be, melyek kapcsolatban állnak azzal a jelenséggel, amit a Szentlélekben való megnyugvásként ismerünk. Ez a jelenség nem kizárólag a gyógyító szolgálatot kíséri, ám leggyakrabban azokban a személyes szolgálatokban jelenik meg, ahol gyógyulás is jelentkezik. A Szentlélekben való megnyugvás nem karizma önmagában, hanem a fogadó pszichoszomatikus válasza az imaszolgálatra. Annak ellenére, hogy ez önmagában nem kegyelem, kifejezheti Isten Lelkének működését, ami megnyitja az ajtót a kegyelemnek. Ahogy a személy átadja magát a Szentlélek működésének és elengedi a saját magába való belefeledkezést, az aggódást vagy a „pörgő gondolkodást”, a Szentlélek képes lesz mélyebbre hatni az egyén szívébe. Valószínűleg ennek a ráhagyatkozásnak a jelentősége azoknál számottevő, akik olyan kultúrában élnek, ahol minimális a csönd, állandó hajtásnak vannak kitéve, és zajjal vannak bombázva.

Ahogy a gyógyító imát kísérő egyéb jelenségeknél, úgy a Szentlélekben való megnyugvásnál sem szabad az ajándékot önmagáért keresni. Mint ahogy minden lelket felkavaró vallásos élménynél, itt is alapvető az érett vezetés. Az érett vezetők Istenre irányítják a figyelmet, hangsúlyozva a megváltást, Isten szeretetét és irgalmát, és nem ragadnak le a szokatlan jelenségeknél. Ez azt jelenti, hogy van idő az összejövetelek előtt és alatt is dicsőítésre, esetleg még a szolgálat alatt is. A vezetőknek tekintetbe kell venniük azt, hogy jelentős összefüggés található a között, amit hirdetnek és amit tapasztalnak. Ha a vezető tiszta és igazhitű beszédet intéz a személyhez Jézusról és a

küldetéséről, akkor az emberek meg fogják tapasztalni Jézus kegyelmét. De ha érzelmes lelkesedés van a középpontban szilárd tanítás nélkül, akkor annak a megtapasztalásnak a veszélye fenyeget, amely nem az üdvösségből fakad. El kell kerülni minden manipulatív megnyilvánulást, ami arra irányul, hogy jelenségeket provokáljunk. A „lélek leigázása” kifejezést el kell kerülni, mivel olyan erőszakos elemre utal, ami szemben áll a Szentlélek nyugodt gyógyító munkájával.

4. Képzés

Ahogy a Vizsgabizottsággal együttműködő, gyógyító szolgálatban tapasztalt úttörők jelzik, a szaktudást és a bölcsességet küzdelem és hibák árán szerezték meg. Most, jó négy évtized tapasztalata után, kiérlelődött az a szakértelem, ami mások képzését szolgálja, hogy az úttörők az eljövendő nemzedékek javára legyenek.

Ha a gyógyítás értelmét a megváltás bibliai megközelítésében értelmezzük - ahogy már a II. részben kifejtettük -, fontos, hogy a keresztény képzés minden szintjén jelen legyen a gyógyítás szolgálata (lelki, pszichológiai, fizikai szinten), mely az Egyház küldetéséhez tartozik. Ennek megfelelően, szükséges a gyógyító szolgálat különféle szinteken való tanítása és képzése:

- Papok képzése természetesen összefügg a két „gyógyulás szentségének” szolgálatával.
- Azoknak a képzése, akik közvetlenül beletartoznak majd a specializált gyógyító szolgálatba (papi munkába, karizmatikus közösségekbe és imacsoportokba).

- Általános teológiai képzés, mely minden szinten adott az Egyházban.

Papok képzése

Az első, a papok teológiai képzése, ahol a Ige és a Szentségek szolgálatát gyógyító hatásúnak tartják, a kiengesztelődés szentségét és a betegek kenetét pedig a „gyógyulás szentségeinek” nevezik. Ugyanakkor a Karizmatikus Megújulás tapasztalata az, hogy a papokat oktatni kell a gyógyulás típusainak megkülönböztetésére és arra, hogy felismerjék, hogy a rábízottnak vajon lelki, pszichikai vagy fizikai gyógyulásra van-e szüksége

Másodszor, a jövőbeli papoknak fel kell készülniük arra, hogy buzdítsák a hívőket a gyógyítás ajándékaira és tudják, hogy hogyan kell megkülönböztetni az ilyen karizmák hitelességét. Ahogy az Egyház Alkotmánya jelezi, a lekipásztorok felelőssége az, hogy „felismerjék laikusok karizmáit és adományait”.⁵⁵

Különleges gyógyító szolgálatokra való képezés

Mint más területeken, a gyógyító szolgálatban is a különleges küldetésre hivatottaknak különleges képzésre kell, hogy lehetőségük legyen. Talán néhány elismert gyógyító szakember igyekezhetne, hogy iskolát fejlesszenek ki ezen képzések ellátása érdekében, vagy talán a már létező, a Karizmatikus Megújulásra nyitott intézetek felajánlhatnának órákat, kurzusokat, hogy válaszoljanak erre a szükségletre. Amennyire lehetséges, szükséges, hogy azoknak, akik a gyógyító szolgálatot gyakorolják, alapos képzettségük legyen a katolikus

⁵⁵ Lumen Gentium, 30; lásd még Apostolicam Actuositatem, 3

tanításban, krisztológiában és a pneumatológiában, a közösség egyháztanában és az antropológiában, főként Isten szerepét illetően, a gonosz szerepét illetően és a személyes és társadalmi okokat illetően. Ezért sürgető, hogy azok, akiknek sokéves gyakorlatuk van a gyógyító szolgálatban, együttműködjenek szakképzett és felvilágosított teológusokkal, azért, hogy útmutatót készítsenek a munkáról azok hasznára, akik utánuk jönnek majd.

Általános teológiai képzés

Kevesebb szót kell megemlítenünk itt azon túl, amit már megállapítottunk. Ahogy az üdvösség teológiája a megváltó gyógyulás minden szintjére behatol, úgy kell majd az általános teológiában is hangsúlyt fektetni nemcsak a megszentelődésre és újjászületésre, hanem a pszichológiai gyógyulásra is mint a megváltás részére, valamint a testi gyógyulásra is, mint Krisztus Országának látható jelére.

5. Ajándékok és veszélyek

Amikor a karizmák tárgyát vizsgáljuk, és főként a megnyilvánulásokat, melyek a karizmák gyakorlatának velejárói, könnyű a veszélyekre helyezni a hangsúlyt. Kísértésbe eshetünk, ha azt gondoljuk, hogy az egyház élete könnyebb és gördülékenyebb lehetne ezek nélkül.⁵⁶

Azt elismerve, hogy a Szentlélek ajándékairól van szó, melyeket Krisztus testének felépítésére kaptunk, az

⁵⁶ Vö. Josef Ratzinger bíboros: „Az Egyházi mozgalmak: A Reflection on their place in the church”, Pontificium Consilium pro Laicis, Mozgalmak az Egyházban. Proceeding of the World Congress of the Movements (Vatikán, 1999), 23-51.

segít az ajándékokra figyelni és hálásan elfogadni őket Isten nagylelkűségéért, aki ilyen áldásokat árasztott ránk. Az Úrtól kapott ajándékok iránti hálánk mindig nagyobb lesz a lelkipásztori problémákból és lehetséges tévedésekből fakadó félelmeinknél.⁵⁷

A gyógyító imádsággal kapcsolatos veszélyek mindig nagyobbak mint más területű szolgálatban, mert nagyfokú reményt vált ki a betegekből a gyógyulás lehetősége iránt. A betegek sebezhető pontja és az „erő” elemei a gyógyulásban olyan helyzeteket teremthetnek, melyekben többféle módon megnyilvánulhat a kihasználás jelensége. Fontos kiemelni, hogy a tévedésre adott bölcs válasz a helyes használatra buzdítás. A legerősebb védelem a tévedések ellen, az, hogy minden gyógyító vezetőt az életszentségre törekvésre buzdítunk. A második nélkülözhetetlen forrása a védelemnek a magasabb tekintélyű emberek felelőssége minden olyan dolog iránt, ami a gyógyításba tartozik. Harmadik szintje a védekezésnek az Egyház testvéri közösségén nyugszik.⁵⁸ A gyógyítás karizmái a Krisztus Testére árasztott sok karizma közé tartoznak, nem egyedülállóak, és ezeket a Testen belül és minden egyéb szolgálattal és ajándékkal kapcsolatban az Egyházon belül kell gyakorolni.

⁵⁷ Lásd Monléon püspökének észrevétele a „Prayer for Healing”-ben.

⁵⁸ Lásd II. János Pál, *Christifideles Laici*, 31